Ч. 92. Пятниця 8 мая (25 цьвітня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Повитанє Є. Е. п. Намістника.

По повитаню із сторони урядників Намістництва настала одногодинна перерва, по чім представили ся Є. Е. п. Намістникови в малій сали Намістниківскої палати: росийский ґенеральний консуль п. Пустошкин і німецкий консуль бар. Реден.

Крім того прибули: Є. Е. Архиепископ лат. др. Більчевский, епископ Бандурский, о. Митрат Заблоцкий, крилошани лат. капітули Ленкевич, Любоменский, Слюсар, Сьвістерский, дальше крилошани капітули вірменьскої оо. митрат Мошоро, Богданович, Пйотрович, Давидович та православний парох о. Дихун.

Відтак явила ся для повитаня Є. Е. п. Намістника: Їх Ексцеленциї: командант корпуса ґен. ґр. Аверсперґ, ґенерали: Кольошвари, Тапайнер, бар. Якобс, Йім, ґр. Аттемс, Кноп, Фат, Геніке і Чібулька, ґен. інтендант Берлер і полковник бриґадиєр Полячек, відтак полковник жандармериї Пірінґер і майори Висневский і Янечек.

З черги явили ся члени і урядники Ради шкільної краєвої, котрих іменем промовив п. Віцепрезидент др. Ігн. Дембовский. Бесідник згадавши, що Є. Ексцеленция п. Намістник повертає по кількох літах другий раз на становище начальника Ради шкільної краєвої, хоч в висшім характері, вказав на обставину, що нова розширена орґанізация Ради шкільної краєвої єсть ділом Ексцеленциї п. Намістника, як також і цілий теперішний напрям галицкого шкільництва. Длятого з подвійною щиростию витає свого Достойного настоятеля Рада шкільна краєва і просить Єго, аби й на дальше зволив вести єї і вказувати їй напрям. Для суспільности бо і Ради шкільної краєвої єсть незвичайно важною річию, що Муж такої заслуги, знаня і досвіду на поли просьвіти і публичного виховання обіймає управу краю в хвили, в котрій більше як коли небудь очи всіх обертають ся на Раду шкільну краєву, більше як коли небудь відчуває ся потребу, аби ту підставу суспільного ладу, якою єсть виховане, укріпити, аби моральним засадам, опертим на релиґійній підставі, забезпечити приналежний їм вплив і піднести молоде поколінє на ту вижину етичну і цивілїзацийну, яке єсть услівєм здорового розвитку людскої суспільности, без котрої оно не достойне тої назви. Не потребуємо — кінчив бесідник — просити Ексцеленцию о підпору, бо ми о ній глубоко пересьвідчені. Радше годить ся нам бажати, аби ми вспіли настигнути Твому проводови і відповісти Твоїм мудрим а благородним намірам, радше обіцяти, що в тім напрямі на пружимо всї сили і найщирійшу охоту нашу і бажати, аби Господь благословив спільній праци коло добра великої і улюбленої справи

Є. Екс. п. Намістник подякувавши п. Віцепрезидентови за слова повитаня, заявив, що перед кр. Радою шк. не буде розвивати проґрами, бо проґрама, якої она держить ся, єсть, як то згадав п. Віцепрезидент, витвором гадки і праці, до котрої він сам в часї свого урядованя причинив ся.

Є. Е. п. Намістник підніс яко річ найважнійшу, що кр. Рада шк. уміла удержати згоду межи репрезентантами обох народностий в спільній печаливости і стараню над розвоєм їх шкіл, а так само гармонію межи всїлякими чинниками в склад єї входячими, межи репрезентантами віроісповідань а сьвітскими властями, межи членами автономічними а правительственними, межи членами адміністрацийними а репрезентантами сторони педаґоґічної і наукової, до котрої особливо привязує вагу і котра повинна і дальше в многих взглядах бути рішаючим чинником.

В дальшій своїй промові зазначив Є. Е п. Намістник, що поки-що в перших хвилях свого урядованя внаслїдок иншого рода свого занятя може не буде міг брати в такій мірі участи в працях кр. Ради шк., в якій би ба

---

9)

ДОБРЕ ДІЛО.

(З російского — Д. Айсмана).

(Конець).

Тризна гладив поволи своєю малою, дитинячою рукою свою лису голову.

— Знаємо ми тих катихитів... З вигляду він катихит і архімандрит і всьо, але приглянь ся ліпше і придиви ся єму при сьвітлї — найдеш видуте яйце.

Генерал мовчав в неспокійній задумі.

— Гм... так, чи то могло би бути? — і помовчавши хвильку, додав: А єго братанич називав ся дійстно Вінчеслав Адамич.

— То, Ваше Превосходительство, знаємо вже зовсїм добре. Мене не виведеш. Коли лиш що небудь де стане ся, я бачу то як на долони.

— Ті купцї — подумав ґенерал по хвили — мають нюх, добрий нюх.

— Але якже тепер з нашою справою? — спитав голосно.

— З якою справою?

— Ну, а з притулком...

— Ах, з притулком... Га, що тут робити... Нехай вже рішає пан Короткевич.

— Пан Короткевич — нехай єго чорт побере, цілого! — То Азият, гірший ще як Азият... Цілий видїл зворохобив. Они вже порішили, аби вам предложити, щоби ви побудували притулок на иншім місци. За яких тисяч вісїмсот рублїв купити площу трохи дальше, а за решту будовати.

— Як то трохи дальше? Може за містом, що?

Ґенерал почервонів, як молода ґімназистка.

— Бачите... Родіоне Павлич... Властиво нї. Коли добре подумати, то таких заведень, як пр. притулки або шпиталї і т. нн. не будує ся нїколи в середині міста, лише все трохи подальше.

— Дякую красно! — перебив єму Тризна сухо. — Але коли я жертвователь, то мусите менї вже позволити вибрати площу! А крім того. — Як трохи „подальше"? Отже такий старушок зами доволіче ся до притулку в вашім „подальше", має десять рази упасти? Чейже треба, Ваше Превосходительство, погадати і на бідного, не лиш так...

— Правда, правда! Але що можу я порадити, коли они всї там у видїлї слухають лише, що Короткевич говорить? Що він скаже, они за ним повтаряють... Але він вигадав ще й иншу пісню: Видїлови, каже він, не лицює торгувати ся. Обіцяно пятнацять тисяч, а тепер дають лише шість... Тризнї може то й до лиця, каже він, від того він купець; але видїл не може того робити.

— Отже так то оно!.. сказав Родіон Павлич поволи.

— То єсть, чорт знає, що він там наговорив. Побачить єго і тілько...

Родіонови Павличеви було зовсїм всьо одно, де єго притулок має стояти, в середині міста чи нї. І справа написи тепер єго не обходила. Але в єго голові дозрівав новий, рішучий плян і між тим як він розбирав єго поспішно в головних начерках, постановив собі твердо менше як коли небудь уступити.

— Так, так — сказав Тризна. — Ти жертвуєш пятнацять тисяч рублїв, а їм не до лиця... Аристократи, великі аристократи... Добре, нехай самі більше жертвують, коли їм так до лиця... Їм не лицює! — Чи ти бачив що такого?... то дуже вигідно — їм не до лиця.

— Але я вже покажу Короткевичеви! — сказав Колтовский, зриваючись і єго одно око грізно заблисло. — Ворохобник, бунтівник!.. Опозицию робити? Я тобі покажу, що значить робити опозицию!.. Горлом вилїзе тобі опозиция, ти драбе!

Коли ґенерал від'їхав, ходив Тризна довго по комнатї і довго над чимсь роздумував. Єго ручки гладили ніжно лису голову, вуси дрожали і кривили ся від появляючого ся на устах усьміху, а у вузких очках від часу до часу появляв ся хитрий, глумливий блеск... Богородице Діво радуй ся!.. почав він співати, а в солодкім, тонкім, майже жіночім голоску чути було ликованє і радість побіди... видко було, що той чоловік з вдоволеня самим собою майже дусить ся, що він цїлий був переповнений солодкими і ніжними чувствами..

Він пійшов до кухнї; на лавці скулений спав напів одітий Антін. Спячий виглядав ще нужденнійше і марнійше, як попередного дня коли стояв перед вітцем...

жав, має однак переконане, що праця та піде дальше відповідним шляхом і в теперішнім напрямі, котрий він зі своєї сторони буде підпирати тим більше, що на чолї кр. Ради шк. стоїть муж, котрого мав нагоду пізнати і цїнити яко свого колись сотрудника а котрий здібностями, образованем, характером і досьвідом дає запоруку, що змаганя кр. Ради шк. удержить в кождім напрямі на дотеперішнім уровени.

По відповіди Є. Е. п. Намістника представили ся дальше: Є. Е. др. Тхоржницкий, президент висшого суду краєвого на чолї представителів судівництва, п. віцепрезидент краєвої дирекциї скарбу п. Прокопович з шефами департаментів, консулї: французский п. Сьверчевский, анґлїйский п. Залозецкий, голяндский п. Витковский і даньский п. Захариєвич. Дальше явили ся ректор унїверситету др. Дембиньский з деканами всїх видїлів, ректор полїтехніки Синєвский, товариство кредитове земске, ректор Академії ветеринариї з професорами, представителї прокураториї скарбу, директор почт п. Сеферович, директор зелїзниць п. Рибицкий, директор домен і лїсів п. Гірш з урядниками, директори всїх львівских середних шкіл, директор поліциї п. Шехтель з урядниками і президент міста п. Цюхціньский з радними.

По привитаню президента і відповіди Є. Е. п. Намістника представляв ся ще Екселенциї цїлий ряд репрезентантів всїляких інституций приватних і публичних.

Тї представленя скінчили ся по год. 12 в полудне.

Є. Е. Митрополит Андрей Шептицкий разом з членами греко-кат. капітули з причини відбуваючих ся перед полуднем торжеств в архікатедральній церкві сьв. Юра прибув до палати Намістництва по полудни і повитав Є. Е. п. Намістництва.

Є. Е. п. Маршалок краєвий ґр. Станислав Баденї разом з членами Видїлу краєвого прибуде з повитанєм до Є. Е. п. Намістника нинї, в четвер.

Новинки.

Львів, дня 7-го мая 1908

— Відзначеня. „W. Ztg.“ оповіщує: Є. В. Цїсар надав віцепрезидентови висшого суду краєвого у Львові Іванови Дилевскому з нагоди перенесеня єго на власну просьбу в сталий стан спочинку командорский хрест ордера Франц Йосифа зі зьвіздою.

— Загадочні подїї. Коли дня 2 с. м. по полудни около 4 год. поїзд тяга́ровий, що виїхав зі Львова, в'їздкав на стацию в Сихові, добачив кондуктор Авґуст Ґрабаня якогось чоловіка, лежачого в калабани і не даючого нїяких знаків житя. Поїзд зараз задержано, а Ґрабаня закликав старшого кондуктора, ведучого поїзд і урядника руху та пішов з ними на місце, де лежав той чоловік, віком вже старший. При помочи служби зелїзничої витягнули того чоловіка з води і показало ся, що він ще живий, лиш напів закостенїлий. Єго занесли до ваґона зелїзничого, що служить робітникам за касарню, там поклали єго на постіль і огріли, а він по короткім часї відзискав притомність, але єсть так недужий, що ледви чи буде жити. В кишени єго одїня знайдено порожний полярес, годинник і 2 білєти зелїзничі: Львів-Горлиці і Горлиці-Львів. Звідки той чоловік взяв ся в калабани під Сиховом, не звістно. Жандармерия в Сихові веде слїдство в сїй справі.

Друга загадочна подія стала ся у Львові. Вчера рано о 6 год. знайшов поліциянт в місци, де сходить ся ул. Зибликевича з Пелчиньскою 20-кількалїтного наймита, що служить у пекаря п. Мерварта, Стефана Кардаша лежачого на земли в калюжи крови. Поліция прикликавши дорожку відставила Кардаша на стацию ратункову, де лїкар сконстатував тяжку рану від постріленя над лївим оком і подавши постріленому першу поміч, казав відставити єго до шпиталю. Один з урядників поліцийних переслухував Кардаша в шпитали, але той з першу не хотїв нїчого говорити. Аж по якімсь часї зізнав, що минувшої ночи бавив ся з кількома людьми в шинку і один з них стрілив до него з заду. Аґент поліцийний Курант, котрий застав постріленого при ул. Пелчиньскій, по забраню єго на стацию ратункову, вернув назад і добачив слїди крови на ул. Турецкій, а ідучи дальше за слїдами крови, зайшов аж до цегольняної шопи при ул. Обертиньскій і тут знайшов також калюжу крови і капелюх, котрий робітники з пекарнї Мерварта розпізнали яко власність Кардаша. Крім того челядь зізнала, що Кардаш мав все якийсь пістолет при собі. Єсть отже здогад, що Кардаш підпивши собі зайшов до шопи і там мабуть сам пострілив ся, але з обави кари за ношенє оружия не хоче до того признати ся.

— Самоубийства. В Лївчи, чесанівского повіта, зробив собі смерть тамошний господар Стефан С. підрізавши собі горло бритвою і розпоровши черево. Першої помочи удїлив тяжко раненому др. Сохацкий з Нароля. По провізоричнім обандажованю відвезено нещасливого до шпиталю в Любачеві, де в чотири днї опісля помер. — Страшну смерть хотїв собі зробити якийсь академік в Подґуржу коло Кракова. Підрізав собі горло бритвою, порізав ся по ногах і руках так, що поробив собі яких 50 ран, а відтак кинув ся ще з першого поверха на подвіре і зломив ногу. Самоубийника в грізнім станї відвезено до шпиталю.

— Дрібні вісти. Вчера дня 6 мая минуло 60 лїт від битви під Санта Лючія, в котрій тодїшний 18-лїтний Архікнязь, а теперішний Цїсар Франц Йосиф станув перший раз в боєвім огни, беручи участь в 3 бат. 45 пп. в австрийскій кампанїї під маршалком Радецким против Піємонтців. — До Відня приїхало вчера 480 студентів хорватских, котрі покинули унїверситет в Загребі. Нинї приїхало 223 хорватских студентів до Праги. — На професора IV ґімназиї у Львові, Яна Петшицкого, напав оногдї вечером на ул. Сакраменток якийсь чоловік і вдаривши єго двічи з заду по голові, втїк. — Зелїзничий поїзд, що їхав оногдї з Тернополя до Збаража, на відчиненій пільній рампі коло Білої, наїхав на селяньску фіру, наслїдком чого 2 женщини і 1 хлопець потерпіли тяжкі рани. — На площи Краківскій вкрадено п. Корнилови Марковскому з кишенї пальта полярес з квотою 65 К. — Мариян Каштановский зарібник, звернув ся до поліциї з просьбою, щоби вишукала єму єго жінку, котра в єго неприсутности забрала єму всї річи і втекла. — Стан постріленого в недїлю капраля поліциї Шпака поправив ся так, що єсть надія удержати єго при житю.

— В погонї за воробцями позбув ся в легкий спосіб нових черевиків малий Кость Ґай ученик школи Шашкевича у Львові. Якісь невислїджені батярчуки затягнули єго вчера на жидівске кладовище на кінци ул. Шпитальної „ловити воробців“. Там треба було роззути ся, щоби лекше спинати ся по гилях, а тодї хитрі товариш „виправи“ скористали з сего, взяли з собою черевики і втїкли, бо лїпший черевик у руцї, як воробець на вербі.

— Повінь в Росиї. До Петербурга наспіли слїдуючі вісти о повенях в Росиї: Ярослав. Волга прибуває безнастанно. Богато улиць і низше положені части міста стоять під водою. Стан води підніс ся до висоти 10 метрів. — Павлово (нижно-новгородска ґубернія). Висота води перевисшає повінь з 1849 р. Всї склепи стоять під водою. — Імск. На рiцї Іртіш пукли леди. Вода залила низше положені части міста.

Всячина

для науки і забави.

— Весільна промова хіньского цїсаря стала ся несподївано найлїпшим доказом розбишацтва европейских цивілїзаторів. Вельми характеристична ся справа представляє ся як слїдує:

Перед кількома місяцями дістало хіньске посольство в Берлинї письмо з якогось міста в полудневій Німеччинї, в котрім автор того листу подав посольству до відомости, що має кусень жовтого шовку, записаний хіньскими знаками, котрий, як показує ся, єсть вінчальним документом пануючого тепер

— Богородице Дїво, радуй ся! — повтаряв тихо Тризна і поглянув із згірдним усьміхом на сина — радуй ся...

В своїй спальни проходжував ся знов, усьміхав ся і співав... Відтак підійшов до фотелю, що стояв в щілинї між столом і касою, схилив ся, вхопив єго за поруче і виніс з комнати...

Кладучи ся спати, поглянув Тризна зі спокійним усьміхом на порожне місце, де стояв фотель і де небіжка з'являла ся, та подумав:

— Дуже просто: я мусїв з'їсти чого за богато, каши, або чогось такого, або може бути, що я не напив ся завчасу чого на горячку. — І она менї з'явила ся... То всьо справдї пусте... І навіть хоч би менї ще раз з'явила ся — то пусте.

Але она вже більше не з'явила ся.

І Родіон Павлич спав сеї ночи так добре, як хиба ще за своїх молодих лїт.

Рано стояв старий коло свого стола і писав „Заяву“: „Позаяк — стояло в тім документї — видїл товариства добродїйности єсть гадки, що єму не до лиця торгувати ся і внаслїдок обиджаючого поведеня людий, котрі ведені великодушностию, хотїли довершити доброго дїла, спиняє в їх дїяльности, то він, Родіон Павлич, видить ся приневолений відкликати своє предложенє жертвованя пятнацятьох тисяч рублів на будову притулку і рівночасно заявити, що цїлий будівельний материял призначений на притулок, який зложено на площи при Дворяньскій улици, буде сейчас перевезений на площу, на яку єму, жертвователеви, подобає ся“.

— Богородице Дїво, радуй ся! — співав Тризна, посипуючи свою заяву піском.

* * *

На подвіри, де Родіон Павлич Тризна сам мешкає, виріс величезний будинок на два і пів поверха. Він побудований з того самого материялу, який перед вісїмнацяти місяцями так поспішно звожено на площу вдовиці Рибчиньскої і який був призначений на будову притулку. Новий будинок винаймив уряд по датковий. Три рази до року одержує Родіон Павлич за чинш по сімсот шістьдесять шість рублів шістьдесять шість копійок.

— О скілько єсть то зле дїло? — питає Тризна і прижмурює хитро свої вузкі очка та гладить своєю малою рукою подовгасту купку золота, що перед ним лежить.

— Найочевиднїйше добре дїло!

Родіон Павлич спить тепер знаменито; коли Аґрафена Петровна появить ся коли єму у снї, то хиба в видї просячої або богомільницї; або також просто як старий заяць зі зломаною ногою. Волоцюга Антін кудись пропав і вже нїчого не чувати про него...

Однооокий ґенерал здоровий і страшенно занятий орґанїзацию „товариства для управильненя вивозу раків“ і взагалї добродїйний аж до цїлковитого вичерпаня. У вільних хвилях оповідає про жертву Тризни на притулок. При оповіданю хапає себе за ніс і ганьбить послїдними словами як Родіона Павлича так і учителя Короткевича. Але обережний ґенерал ще до нинїшного дня не здав собі ясно справи з того, котрого з тих двох „драбів“ належало би перетріпати.

Опозиционїст Короткевич мовчить уперто, коли прийде бесїда на Тризну і притулки. В єго мешканю, від коли у віддаленю пів метра від єго вікон виросло „найочевиднїйше добре дїло“, єсть так темно, що він не може поправляти задач учеників.

хіньского міністерства справ заграничних з просьбою, щоби оно допомогло відзискати той документ, котрий есть без сумніву власностию хіньско-цісарского дому. Як тепер показало ся, есть незвичайна дорогоцінність, а хоч то й не есть справдешний документ в тім значіню, що и. пр. у нас вінчальні метрики, то все-таки есть то вінчальна промова хіньского цісаря до своєї першої жінки, списана в хіньскій і манджурскій мові. Промова тота есть каліґрафічним ділом штуки і була власностию цісаревої а знатоки кажуть, що документ той есть так пишно і по майстерски виконаний, що не повинен був ніхто забирати его з цісарскої палати. Промова ся звучить в перекладі більше менше так:

„Я, цісар хіньскої держави, в пятнайцятім роцї мого панованя, дня 26 січня так промовив: Правлю цілим сьвітом, сушею і морем, родиною і заграницею і кождим поодиноким чоловіком. Я вибрав щасливий день для мого одруженя з донькою ґенерала, людиною найблагороднійшого образованя, котра має знамениті прикмети всякого рода, серця і духа, так, що треба єї уважати за добру матір краю. Цісарева-мати приказала менї передати Тобі отсе письмо. Ти повинен бути слухняна, завсігди діяльна, пильна, ощадна і проста. Але за то й будеш щасливо жити а через честноту дійде до блаженности. Тебе жде величне званє: маєш привести менї на сьвіт потомків“.

Звідкиж отся грамота дістала ся в руки якогось Німця? Коли в 1900 р. в Хінї настала ворохобня т. зв. боксерів а европейскі держави вислали були свої войска до Хіни, щоби там зробити порядок, вся цісарска родина втекла з Пекіну в глубину краю а сполучені Німці, Москалї, Французи, Італіянці і др. заняли столицю хіньскої держави а при тій нагоді впали до цісарскої палати і рабували та забирали що лиш дало ся і що лиш мало якусь вартість. Тоді зрабовано множество дорогоцінних річий і вивезено опісля до Німеччини, Італії і Франції. Москалї вивозили до Порт Артура і там зараз міняли на гроші, що лиш дало ся. Отже при сій нагоді якийсь войсковий урядник німецкої армії окупацийної забрав собі, як Німці тепер соромливо кажуть „на памятку“, і згаданий дороцінний документ. Щоби тепер ту грабіж якось оправдати і відобрати їй характер простого рабунку, який она дійстно мала, пишуть тепер німецкі ґазети, що тоді і головний комендант німецкої армії ґен. Вальдерзе і другі німецкі офіцири не противили ся тому, щоби той урядник задержав собі згадану грамоту. (А вже не противили ся, бо й они не одно взяли собі також „на памятку“.) Той урядник, кажуть, показував згадану грамоту також францускому епіскопови Фавієрови а той мав єму сказати, щоби він єї задержав, бо она має велику вартість для музея. Здає ся, що згаданий урядник войсковий, в надії одержаня доброї нагороди, звернув хіньскому цісареви добровільно его документ, але справа стала голосною і опинила ся в парляменті а на жаданє парляменту власти войскові розвели доходженя против того урядника.

— Дорогі кухнї. Яку вартість представляє припічок в хатї нашого господаря і тоті горшки, в котрих на нім варить ся? Як би він хотів їх продати, то певно ніхто би єму й двох сотиків не дав за них. Але богачі і могучі сего сьвіта мають кухнї і кухонну посудину так дорогі, що здаєсь, як би то було лиш в байцї. Кухня анґлїйского королївского двору у Віндзорі має майже самої мідяної посудини за 48.000 кор. а срібної і посрібльованої за 175.000 кор. Далеко дорожшою есть кухня царя. Зараз по вступленю на престол видав цар Николай 1,920.000 корон на перероблене і уладжене кухнї в Зимнім Двірци в Петербурзї. Вся посудина есть з чистого срібла а між нею знаходить ся сорок сковородий, з котрих кожда представляє вартість 960 кор. Печі, на котрих варить ся і рури до печеня мають срібну оправу. Сама перебудова тих кухонь коштовала звиш 700.000 кор., бо они всї зроблені з чистого чорного мармору. До уладженя кухнї належать три тисячі срібних ложок і золотий рушт до жареня печені, уживаний ще за цариці Катерини II. Найстарший кухар дістає 192.000 кор. річної платнї а его шість підкухарів побирають річно 24.000 до 36.000 кор. платнї. Загальні видатки на кухню царя виносять річно 2,630.000 кор.

Найдорожшою на цілім сьвіті кухнею есть кухня перского шаха в Теґерані. Там навіть горшки до вареня грубо позолочувані а уживані при столї володітеля тарелї і полумиски суть з правдивого золота і висаджені дорогими каменями. Цілу кухню зі всею посудиною оцїняють на 24 міліонів корон. — Кухня американьского міліярдера Вандербільдта в Ню Йорку стоїть 2,000.000 а другий міліярдер Ашбері, що має свою посілість недалеко Філядельфії, видав на кухню і пивниці не більше лиш 7,200.000 кор.

— Кілько разів і як довго бє годинник в роцї? Коли иноді чуємо, як бє годинник на вежі, то числимо удари механічно, але й на гадку нам не приходить, яку то роботу робить годинник в роцї. Коли би годинник бив раз по раз тілько разів, кілько в цілім роцї, то потребував би на то 3 днї, 8 годин і 18 мінут. Рахунок зовсім простий: Годинник на вежи бє на чверть години раз, на пів години два, на три чверти три а на годину чотири рази або 10 разів на годину; то дає на добу або 24 годин 240 ударів. До того приходить ще 156 ударів цїлих годин, отже число всїх ударів виносить 396 на цїлий рік 365 разів по 396 значить 144.540 ударів. Кождий удар тревае майже дві секунди, отже годинник бє на рік через 289.080 секунд або 80 годин і 18 мінут а то дає 3 днї, 8 годин і 18 мінут.

— Льокайска гордість. Австрийский цїсар Франц І (панував від 1792 до 1835) мав льокая, котрий був дуже гордий на свое становище і при кождій нагоді робив з себе великого чоловіка. Навіть сам цїсар добачив, який він був гордий і надутий супротив другої низшої служби і длятого одного дня сьміючись сказав: „Я хотів би бодай трошки в неділю тим бути, чим той чоловік в буднї!“ Сї слова цїсаря лишили ся й до нинї приповідкою у Відни супротив гордих людий, що то дуже дують ся і задирають ніс до гори при кождій нагоді, щоби показати, що ось то они щось лїпшого і висшого як другі.

— Винахідник.
— Хто то онтой панок?
— То славний винахідник.
— Інжинїр?
— Нї — журналїст.

— Чистота.
Батько: Твої руки нинї далеко чистійші як звичайно. А то що такого стало ся?
Донечка: Бо я нинї пироги лїпила.

Телеґрами.

Відень 7 мая. „W. Ztg.“ оголосила слїдуючі Найв. відручні письма: Любий бароне Беку! Затверджуючи Ваше внесене, іменую мого тайного радника, посла до Ради державної, Генриха Праде, моїм міністром. — Відень дня 6 мая 1908. Франц Йосиф в. р. Бек в. п.

Любий Праде! Іменую Вас моїм міністром. Відень дня 6 мая 1908. Франц Йосиф в. р. Бек в. р.

Відень 7 мая. Король саский Фридрих Август приїхав тут нинї рано о год. пів до 8 і замешкав в палатї Авґартен. На его приняте прибули на дворець Архікн. Кароль і Архікняг. Мария Йосифа з персоналом саского посольства.

Відень 7 мая. Вчера по полудни приїхали: кн. Шавмбурґ-Ліппе, король віртемберґский Вільгельм II. і вел. кн. баденьский Фридрих; дальше кн. Ліппе Леопольд IV., вел. кн. мекленбурґско-шверинський Фридрих Франц IV., кн. ангальтский Фридрих II., президент сенату бурмістр гамбурґский др. Бурхард і вел. кн. саско-ваймарский Вільгельм Ернест.

Шенбрун 7 мая. Цїсар Вільгельм на чолї князїв нїмецких зложив нинї ґратуляцию Є. Вел. Цїсареви Францу Йосифу з нагоди 60-лїтних роковин его правлїня. На промову цїсаря Вільгельма подякував Є. Вел. Цїсар Франц Йосиф промовою, в котрій зазначив, що нинїшний день дає радісну надію, що союз Австро-Угорщини з Німеччиною, стремлячий лиш до мирних цїлий, сповнить вповнї свою задачу аж в найдальшу будучність.

Воронеж 7 мая. Під повіз ґубернатора Бібікова, котрий їхав з женою до монастиря, кинула якась женщина бомбу. Повіз розірвало, ґубернатора зранило в лице і ліву ногу а его жінку в обі ноги. Крім того покалічило кількох прохожих, між тими 4 молді учениці.

Лїсбона 7 мая. Місто було вчера величаво удекороване а вистріли з пушок сповістили сьвято присяги короля на конституцию. О 2 год. виїхав король в супроводї найвизначнїйших достойників до парляменту. Тут повитала его депутация обох палат і завела до салї нарад Президент Азведес держав перед королем евангелие і хрест. Король зі скиптром в лївій руцї зложив правою рукою присягу на конституцию. Опісля серед оплесків виголосили король і президент бесїди. З балькону парляменту оповістив перший хорунжий, ґр. Сан Лявренсо, зібраному перед будинком здвигови народу вість о зложеню присяги. Відозвали ся оклики одушевленя а рівночасно загриміли з кріпости і з военних кораблїв сальви пушок. О 2 год. 55 мін. від'їхав король з парляменту і вернув до палати Нецесеідадес.

Курс львівский.

Дня 6-го мая 1908.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	567·—	574·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	95 —	105·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	559·—	566·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	350·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	110·30	111·—
Банку гіпот 4½%	99·30	100·—
4½% листи застав. Банку краєв.	100·10	100·80
4% листи застав. Банку краєв. .	94·70	95·40
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	97·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·10	94·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	100·—	100·70
Зелїз. льокальн. „ 4% по 200 кор.	94·10	95·80
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	96·20	96·90
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·30	95·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	115·—	125·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	50·85	54·85
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	27·50	29·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	68·—	72·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·50	22·50
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·32	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок нїмецких	117·40	118·10
Долляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).